

РЕШЕНИЕ

№ 15252

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **1757** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. Ж. /N. Z./, гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане], срещу Заповед рег. № 513р-180 от 09.01.2026г., издадена от ЗА Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата са наведени оплаквания за нищожност на оспорената заповед. Изложени са и съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата била издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, в несъответствие с материалния закон и неговата цел. Според жалбоподателя липсата на установяване всички релевантни юридически факти от страна на органа е довело до постановяване от негова страна на акта при неизяснени обстоятелства от значение по случая, без да са налице основанията за отказ. Искане се отмяна на отказа и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението. В проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява, представлява се адв. В., която поддържа жалбата. Приложени са и подробни писмени бележки, в които се моли съда за присъждане и на направените по делото разноски.

Ответникът – Началник-отдел „Миграция“ - СДВР, редовно призован, представлява се от юрк. И., който оспорва жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в

жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 08.12.2025г. Н. Ж. /N. Z./, гражданин на Р. Федерация е подал до отдел „Миграция” – СДВР, заявление вх. № 203094, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 24в, ал. 13 от Закона за чужденците в Република България.

Като доказателство за основанията, на което кандидатства е приложил уверение с № 37/10.12.2025г. от Национална художествена академия - С.. В уверението е отбелязано, че жалбоподателят е бил записан през 2024/2025г. учебна година в зимен семестър на 2 курс, редовна форма на обучение за видше образование на образователно-квалификационна степен магистър по специалност „Дигитални изкуства“, с факултетен № 108-4, ЕАН НК39359. Издадено е в уверение на това, че Н. Ж. се е дипломирал успешно на 19.06.2025г. Към заявлението е приложена още служебна бележка от Агенцията по заетостта с изх. № 60- 01-07-24176/14.11.2025г., издадена в уверение на това, че същият е регистриран, като търсещо работа лице по постоянен адрес [населено място], район О. [улица] ет. 3, ап. 3 в дирекция „Бюро по труда“ както следва: Период 19.06.2023-06.12.2023г., Група безработни ДБТ ДБТ-С.-С.; Период 04.07.2025г.- Група безработни ДБТ ДБТ-С.-С.. Като допълнителен документ е приложена регистрационна карта в Агенция по заетостта регистрационен номер 10085091 с дата на регистрация 04.07.2025г.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-2949 от 09.01.2026г., съставено от инспектор при отдел „Миграция” – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция” – СДВР, да бъде издадена заповед за отказ по заявление с вх. № 203094/08.12.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от Н. Ж. /N. Z./ на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 24в, ал.13 от ЗЧРБ, а именно чужденецът в срок до 7 работни дни след приключване на обучението си във висшето училище не е подал заявление в Агенцията по заетостта за регистрация като търсещо работа лице, тъй като същият се е дипломирал на 19.06.2025г., а се е регистрирал в Агенцията по заетостта на 04.07.2025г., тоест след законоустановения срок.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената Заповед рег. № 513р-180 от 09.01.2026г. на Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на Н. Ж. /N. Z./ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост. От ответника са приложени заповеди относно компетентността на органа, издал акта. Със Заповед № 513з-2396/24.03.2021г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Н. Ж. /N. Z./ лично на 14.01.2026г. Жалбата е подадена пред съда на 28.01.2026г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на

административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

Оспорената Заповед рег. № 513р-180 от 09.01.2026г., издадена от С. Т. С. за Началник на отдел „Миграция“ при СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР до отпадане на необходимостта, считано от 19.05.2025г. Със заповед № 513з-2396/24.03.2021г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ при СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България.

Съставена е в установената писмена форма с обективирани фактически и правни основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, обусловили издаването на акта, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2, във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяната му съгласно чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

Заповедта е издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, поради което е налице основание за отмяната ѝ съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно чл. 24в, ал. 13 ЗЧРБ, цитирана в подаденото от жалбоподателя заявление и издадената в образуваното административно производство заповед чл. 24в, ал. 13 от Закона за чужденците в Република България: след приключване на обучението си като студент в редовна форма на обучение във виеше училище в Република България чужденец, получил разрешение за продължително пребиваване в Република България, може да получи разрешение за продължително пребиваване за срок до 9 месеца след подаване на заявление по образец съгласно правилника за прилагане на закона най-малко 30 дни преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване, към което прилага документите по ал. 2, т. 1-3 и документ от висшето училище за приключване на обучението си. Дирекция "Миграция" или отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи проверява служебно дали чужденецът в срок до 7 работни дни след приключване на обучението си във висшето училище е подал заявление в Агенцията по заетостта за регистрация като търсещо работа лице съгласно Закона за насърчаване на заетостта. Разрешението се издава в срок до 30 дни от подаване на заявлението.

В случая отказът е обективиран на формално основание, без да е изяснена действително осъществилата се фактическа обстановка. Жалбоподателят е приложил уверение № 37/10.12.2025г. от Национална художествена академия – С., в което е отбелязано, че е бил записан през 2024/2025 учебна година в зимен семестър на 2 курс, редовна форма на обучение за виеше образование на образователно-квалификационна степен магистър по специалност „Дигитални изкуства“, с факултетен № 108-4, ЕАН НК39359 и, че се е дипломирал успешно на 19.06.2025г. Действително, видно от приложената към заявлението служебна бележка от Агенцията по заетостта с изх. № 60- 01-07-24176/14.11.2025г., той е регистриран, като търсещо работа лице в дирекция „Бюро по труда“ както следва: Период 19.06.2023-06.12.2023г., Група безработни ДБТ ДБТ-С.-С.; Период 04.07.2025г.- Група безработни ДБТ ДБТ-С.-С..

Съдът намира, че органът е подходил формално, като е приел, че понеже жалбоподателят е регистриран като лице, търсещо закрила на 04.07.2025г., той не е спазил 7-мо дневният срок, предвиден в закона. Следва да се отбележи, че в чл. 24в, ал. 13 от ЗЧРБ се изисква в срок до 7

работни дни след приключване на обучението си във висшето училище, жалбоподателят да е подал заявление в Агенцията по заетостта за регистрация, а не да е вписан, като лице търсещо закрила, за което Дирекция "Миграция" или отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи проверява служебно. В случая административния орган не е направил самостоятелна проверка, а е приел, че след като жалбоподателят е регистриран като лице, търсещо закрила четири дни след изтичането на тези 7 работни дни, то той не отговаря на изискването на чл. 24в, ал. 13 от Закона за чужденците в Република България.

Действително органът е обвързан със заявеното от лицето в подаденото от него заявление, но при процесния случай предвид представените доказателства е бил длъжен преди произнасяне да укаже отстраняването на нередовности по реда на чл. 14, ал. 2 ППЗЧРБ и чл. 30, ал. 2 АПК, чрез предоставяне на доказателства относно датата, на което е дипломиран и датата на подаване на заявление в Агенцията по заетостта за регистрация.

В конкретното административно производство подобна възможност не е предоставена на заявителя, така че след изтичане на указания срок и съответно представяне или не допълнително на доказателства да се извърши реална преценка изпълняват ли се изискванията за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България. При това съдът намира, че са нарушени принципите на процеса, разписани в чл. 7 –чл. 9 АПК, тъй като правото на участие на заявителя е нарушено съществено в образуваното по негово заявление административно производство, ограничена е възможността да се изясни каква е неговата действителна воля и същият да представи доказателства за удостоверяването ѝ.

На следващо място, заповедта е издадена в несъответствие с целта на закона, поради което е налице основание за отмяната ѝ съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 5 АПК. ЗЧРБ и Правилникът за неговото прилагане не въвеждат ограничения за чужденците, които искат да получат образование в Република България, да се квалифицират следдипломно и след приключване на обучението си във висше училище в Република България да работят за определен период в страната. Не е налице и ограничение във възможността лицето да депозира ново заявление на основанието, на което счита, че е следвало да депозира първоначалното, и въз основа на което да бъде разгледано от компетентния орган. Въпреки това предвид срока на валидност на разрешението за пребиваване – 27.12.2025г., депозиране на заявлението – 08.12.2025г., и евентуалното наличие на основания за предоставяне на право за продължително пребиваване, с оглед принципа на процесуална икономия по чл. 11 АПК органът е следвало да извърши обстойна преценка съществуват ли въобще основания за удовлетворяване искането на заявителя, което като не го е сторил, е довело до издаване на акта при неспазване на разпоредбите на чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК - засегнати са в по-голяма степен правата и свободите на жалбоподателя спрямо целта, която следва да бъде постигната, като са причинени и вреди, явно несъизмерими с тази цел.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, който следва да установи конкретната фактическа обстановка, подкрепена с писмени доказателства, и да формира окончателните си правни изводи, изяснявайки действителната воля на заявителя и предоставяйки му възможност да участва в административното производство, вкл. и да представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства относно спазването на изискванията за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България /чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 –чл. 9 от АПК/, така че същият да разбере причините, поради които отново му се отказва предоставяне

на право за продължително пребиваване, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка законосъобразно ли е обективизиран отказът.

С оглед изхода от спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 322,11 евро, равняващи се на 630 лева, представляващи заплатеното адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие № 978330 от 27.01.2026г. Разноските следва да бъдат заплатени от юридическото лице, в структурата на което е органът, издал оспорваният административен акт - СДВР /чл. 37, ал. 2 ЗМВР/.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Ж. /N. Z./, гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] , срещу Заповед рег. № 513р-180 от 09.01.2026г., издадена от ЗА Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България. ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция” – СДВР, за ново разглеждане подаденото на 08.12.2025г. от Н. Ж. /N. Z./, гражданин на Република Турция, заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. Ж. /N. Z./, гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] , сумата в размер на 322,11 /триста двадесет и две евро и 11 евроцента/, равняваща се на 630 /шестстотин и тридесет/ лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: